

Férjessel A Mecsekben

A férjem (W. J.) és én vagyunk a képen. Itt már együtt voltunk. 1945. december huszonkettedikén házasodtunk össze, és ez már utána volt.

A férjemet a Fürdő utca 1.-ben, a rabbi lakással szemben lévő étkezdében ismertem meg, amit a Joint nevű segélyszervezet tartott fenn. Azt mondta, megsajnálta, mert nem volt harisnyám. Térdzoknim volt, azt Pilsenben, az amerikai katonáktól kaptam. Kockás, nagyon szép, gyapjú térdzoknik voltak, és abban voltam decemberben is. Hát honnan szereztem volna harisnyát?

Zavaros idők voltak azok. Az ember hazajött, és nem talált senkit, nem talált semmit. Előtte ott voltak a szüleim, ők segítettek mindenben, ők irányították tulajdonképpen az életemet. Nem csak én, senki nem volt annyira önálló ilyen fiatal korban. Az ember hazajött, és akkor mindenről egyedül kellett döntenem és gondoskodni. Jóformán a nulláról kellett mindent kezdenem. Pokrócból lett szoknya meg kabát. Egy ismerősöm, akinél laktam, amikor hazajöttem, segített, hogy valamivel boldoguljak, de más segítség nem volt. És mondom, pokrócból kellett kabátot készíteni, én nem is tudom, hogy cipőt honnan szerezünk. Harisnyám se volt, térdzokniban jártam télen is. Úgyhogy minden elveszett. De mi elég korán összekerültünk a férjessel.

Ez a kép fönt készült a Mecsekben. 1945-ben vagy 1946-ban lehetett valamikor, nem tudom. A menedékháznál voltunk -- akkor még menedékház volt. A Dömörkapu és a vidámpark mellett kell

eljönni, és ott lejjebb van ez a pihenő. Ott is társasággal voltunk: volt három házaspár, akikkel jóban voltunk, és eljártunk néha együtt. Biztos közülük valaki készítette a képet.

Édesanyámnak a kosztümje volt rajtam, ez megmaradt. Nem tudom, valakinek odaadtuk a háború előtt, és az visszaadta. Ebben is házasodtam. Ez egy fekete kosztüm volt, és -- most is divatos -- ilyen enyhe kis fehér csíkok voltak az alján.